

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoP/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117230538
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5117230538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: K. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. X/XX, L., adresa na doručovanie: E. XXX/XX, L., právne zastúpeného: JUDr. Anna Gašpercová, advokátka, so sídlom Daniela Dlabača 35, Žilina, IČO: 37 906 305, proti matke navrhovateľa: PaedDr. Z. H. E., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. X/XX, L., o určenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 2Pc/31/2017-226 zo dňa 1. augusta 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť platiť výživné žalobcovi vo výške 150,- eur mesačne s účinnosťou od 24.10.2017 vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred k rukám žalobcu. Zameškané výživné za čas od 24.10.2017 do 31.07.2019 v sume 2.300,- eur žalovanej povolil splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50,- eur, ktoré splátky budú zročné spolu s bežným výživným, pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej z nich. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Nárok navrhovateľa posudzoval podľa § 62 ods. 1, 4, 5 Zákona o rodine.

3. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého nepochybne vyplynulo, že navrhovateľ je od 01.09.2017 študentom denného štúdia Žilinskej univerzity v Žiline. Sporové strany nenamietali ani tú skutočnosť, že navrhovateľ sa odsťahoval zo spoločného bydliska. Momentálne býva v byte, ktorý mu poskytol jeho otec, tieto skutočnosti sporové strany nerozporevali. Mesačné výdavky navrhovateľa ustálil na sumu 716,- eur, pričom tento býva v byte, ktorý mu poskytol jeho otec, ktorý platí výživné v sume 250,- eur a uhrádza aj platby spojené s bývaním.

4. Do doby, ako sa navrhovateľ odsťahoval od svojej matky, mu táto poskytovala ubytovanie, stravu, hygienické potreby a ďalšie veci potrebné pre štúdium na vysokých školách (viacero vysokých škôl). Po tom, ako sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti, túto povinnosť prevzal otec navrhovateľa. Poskytol mu byt, pričom platí náklady spojené s užívaním tohto bytu. Okrem toho mu poskytuje výživné v sume 250,- eur.

5. Z odpovede na lustráciu v Sociálnej poisťovni mal súd prvej inštancie preukázané, že Ing. I. E., t. j. otec navrhovateľa pracuje ako zamestnanec od 03.05.2018, pričom v období od 5. mesiaca 2018 do 2. mesiaca 2019 bol stanovený jeho vymeriavací základ pre poistné v celkovej výške v priemere

za uvedené obdobie v sume 3.733,11 eur. Z odpovede na lustráciu v Sociálnej poisťovni mal súd prvej inštancie tiež preukázané, že vymeriavací základ matky navrhovateľa za obdobie od 4. mesiaca 2018 do 2. mesiaca 2019 predstavuje výšku 1.917,51 eur. Oba rodičia majú vyživovaciu povinnosť aj voči svojej dcére, ktorá je na pracovnom pobyte a zároveň študuje v USA.

6. Čo sa týka výšky určeného výživného, túto súd prvej inštancie stanovil na sumu 150,- eur mesačne s účinnosťou od 24.10.2017, t. j. od dátumu, ako došla žaloba na okresný súd. Pri takto stanovenej výške výživného vychádzal predovšetkým zo skutočnosti, že príjmy oboch rodičov, najmä otca, sú nadštandardné. Bol to jeho otec, ktorý umožnil navrhovateľovi bývať v samostatnom byte na Ul. Z.. Navrhovateľ je vlastníkom obytného domu súp. č. XXX, parc. č. 1678/3, ktorý získal na základe darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena ešte v r. 2017. Súd prvej inštancie pripomenul, že zárobné pomery matky navrhovateľa sú oproti otcovi navrhovateľa podstatne nižšie, a preto by nebolo spravodlivé, aby matka navrhovateľa mala platiť výživné v sume 450,- eur, ako to požadoval navrhovateľ.

7. Súd prvej inštancie prihliadal na to, že až do rozporov, ktoré vznikli medzi matkou a synom, žili v spoločnej domácnosti a táto mu zabezpečovala celý servis, čo sa týka štúdií na rôznych vysokých školách, upratovanie, varenie, pranie, žehlenie. Čo sa týka teda rozsahu výživného aj s prihliadnutím na výživné, ktoré platí otec navrhovateľa, stanovil na sumu 150,- eur za prihliadnutia k tej skutočnosti, že príjem otca navrhovateľa a príjem matky navrhovateľa predstavuje dve rôzne veličiny.

8. Čo sa týka ešte raz zameškaného výživného, matka navrhovateľa začala platiť výživné navrhovateľovi v sume 100,- eur od 01.01.2019, pričom túto skutočnosť mal súd potvrdenú aj z pripojených výpisov z účtu K. G. N.. Ani samotný navrhovateľ toto nerozporoval. Za sedem mesiacov do vynesenia rozsudku teda zaplatila matka navrhovateľa sumu 700,- eur. Od 01.11.2017 do 01.11.2018, t. j. 12 mesiacov ide o sumu 1.800,- eur. Za ďalší mesiac, t. j. mesiac december 2018 + 150,- eur, čo je 1.950,- eur. Spolu zameškané výživné predstavuje 2.300,- eur.

9. Súd prvej inštancie zároveň matke navrhovateľa povolil splácať istinu v mesačných splátkach po 50,- eur, ktoré splátky budú zročné spolu s bežným výživným.

10. Voči citovanému rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že zaviazá matku navrhovateľa na platenie výživného navrhovateľovi v sume 241,38 eur mesačne s účinnosťou od 24.10.2017 a nedoplatok z takto určeného výživného jej povolí splácať po 50,- eur mesačne. Podľa odvolateľa pri určení výšky vyživovacej povinnosti by súd mal vychádzať z vyčíslených odôvodnených potrieb dieťaťa, zohľadňujúc nielen jeho základné potreby, ale aj jeho rozvíjajúce potreby. Súd sa nevysporiadal s tým, ktoré navrhovateľom vyčíslené výdavky považuje za neodôvodnené. Pokiaľ si navrhovateľ počas života u matky navrhovateľa zvykol na nadštandardný spôsob života, nie je namieste mu ho odopierať, keď už u matky navrhovateľa navrhovateľ nebýva. V konaní bolo preukázané, že príjmové pomery otca sú 1,9-násobne vyššie ako príjmové pomery matky navrhovateľa. Pre pokrytie oprávnených výdavkov navrhovateľa by teda postačovala suma výživného zo strany matky vo výške 241,38 eur.

11. K podanému odvolaniu sa vyjadrila matka navrhovateľa tak, že v priebehu konania súd vykonal rozsiahle dokazovanie a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré sú v súlade so zákonom. Navrhovateľovi mesačne platila od začiatku štúdia sumu 100,- eur mesačne, ktorú od nej žiadal vyplatiť do ruky a v konaní uvedenú skutočnosť v zásade nerozporoval. Okrem finančných prostriedkov dostával od nej vecné prostriedky ako obuv, odev, stravné lístky, permanentky na kultúrne a športové vyžitie. Navrhovateľ sa ani nemusel vysťahovať zo spoločnej domácnosti. Odsťahoval sa len z dôvodu, že nemal záujem akceptovať jej žiadosť o to, aby izbu udržiaval v čistote. Navrhovateľ počas konania zahmlieval svoj vlastnícky vzťah k nehnuteľnostiam, o ktorých má vedomosť, že tieto nehnuteľnosti prenajíma za úplatu, ktorej výška je z jeho strany utajovaná. Opätovne poukázala na to, že navrhovateľovi umožnil žiť nadštandardný život práve jeho otec, ktorého príjmy súd prvej inštancie vyhodnotil za nadštandardné. Podľa matky navrhovateľa je výška výživného dostačujúca, a pokiaľ navrhovateľ s touto výškou nesúhlasil a rozporoval ju preukázaním nákladov vo výške viac, ako je priemerná spotreba 4-člennej domácnosti, tak túto argumentáciu hodnotí ako nedôvodnú. Napokon poukázala na tú skutočnosť, že má 2 študujúce deti, a to okrem navrhovateľa má ešte vyživovaciu povinnosť k dcére X., študentke vysokej školy, ktorá si svoje osobné náklady dokáže vykompenzovať svojou brigádnickou činnosťou a nepožaduje zvýšenie finančných prostriedkov, hoci je ubytovaná na internáte mimo Žilinský kraj. Preto navrhla potvrdiť rozsudok.

12. V replike sa navrhovateľ vyjadril tak, že pokiaľ matka navrhovateľa vo svojom vyjadrení produkovala nové skutkové tvrdenia, resp. uvádza tvrdenia, ohľadne ktorých už v konaní pred súdom prvého stupňa

neuniesla dôkazné bremeno, na tieto by odvolací súd nemal prihliadať, nakoľko pre ich použitie nie sú splnené podmienky podľa § 366 CSP.

13. V duplike sa matka navrhovateľa vyjadrila tak, že suma 150,- eur mesačne je dostačujúca ako výživné pre plnoletého navrhovateľa. Poukázala tiež na to, že navrhovateľ ju ako matku nerešpektuje a neprejavuje jej dostatočnú úctu, vníma ju len ako zdroj finančných prostriedkov.

14. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 65, § 66 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom podľa § 219 ods. 3 CSP potvrdil napadnutý rozsudok tak vo výroku I., ktorým uložil matke navrhovateľa povinnosť platiť výživné navrhovateľovi vo výške 150,- eur mesačne s účinnosťou od 24.10.2017, vo výroku II. o zameškanom výživnom a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 CMP.

15. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

17. Námietku navrhovateľa týkajúcu sa toho, že pokiaľ otec platí navrhovateľovi výdavky na bývanie (tieto navrhovateľ preukázal v konaní v celkovej sume 142,74 eur) a poukazuje na výživu ešte 250,- eur, a preto je dôvodné, aby matka navrhovateľa prispievala na jeho výživu sumou 241,38 eur, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Krajský súd sa v tejto súvislosti stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v tom smere, že otec má oproti matke výrazne vyššie príjmové pomery. Okrem toho súd prvej inštancie správne prihliadol k tomu, že navrhovateľ sa stal aj vlastníkom nehnuteľností. Pričom na strane matky navrhovateľa je potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, že táto má ešte jednu vyživovaciu povinnosť, a to k plnoletej dcére X., ktorá navštevuje vysokú školu mimo miesta trvalého pobytu.

18. Neobstojí námietka navrhovateľa o tom, že pri určení výšky vyživovacej povinnosti by mal súd vychádzať z vyčíslených odôvodnených potrieb dieťaťa, zohľadňujúc nielen základné potreby, ale aj jeho rozvíjajúce potreby v celkovej výške cca 700,- eur mesačne, nakoľko podľa odvolacieho súdu výdavky na ošatenie (vrátane športových potrieb) vo výške 100,- eur mesačne sú nadhodnotené, keďže prevyšujú priemernú výšku výdavkov na ošatenie u plnoletej osoby navštevujúcej vysokú školu, ktoré sú súdu známe zo všeobecnej rozhodovacej činnosti, a ktoré sa ani nedokazujú. Obdobne vynaloženie výdavkov na hygienické potreby 50,- eur mesačne sú taktiež značným spôsobom nadhodnotené, keďže tieto podľa názoru odvolacieho súdu môžu predstavovať u dospelého muža v priemere 25,- eur mesačne. Rovnako nebolo možné prihliadnúť ani k nepredpokladaným výnimočným výdavkom, ktoré navrhovateľ určil v sume 25,- eur mesačne, keďže tieto nie sú reálne a ani priemerné, nakoľko jeden mesiac navrhovateľovi takéto výdavky síce vzniknúť môžu, avšak počas ďalších nasledujúcich mesiacov tieto výdavky ani vzniknúť nemusia.

19. Odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto

rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (pokiaľ majú vplyv na vecnú správnosť v rozhodnutí vo veci samej), tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

20. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj čo do závislého výroku o zameškanom výživnom. Rovnako potvrdil aj súvisiaci výrok o nároku na náhradu trov konania, keďže tento vykazuje vecnú správnosť a nebol napadnutý odvolacími námietkami.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)